

Miolar per mimetisme

Un relat de: [Red Pèrill](#)

Agafar un tauler de d'escacs. Dibuixar-hi un nen. Veure el dibuix agafar vida pròpia...

Ajaure's al sofà i observar el nen rere una cortina de sinfonies tipus Tchaikovsky.

Preguntar alguna cosa al nen i rebre morros. El nen fa morros.

El nen fuig, i expira sense deixar rastre. Rastre verificable, s'entén.

Parlar de petjades a l'adn és jugar-se el tipus contra un exèrcit de fanàtics de Descartes.

Pienso, luego abono.

El nano entrepussa amb un gat dins d'un toll i dóna una voltereta sobre si mateix.

Sent miolar el gat i al cap de 4 dies són una coral de meows pur mimetisme.

Però el gat ben aviat badalla, i s'enfila per un arbre infinit.

El nen s'agafa a les escames, i li arrenca la crosta, però l'arbre és manté immutable.

El nen capcot vislumbra un gat, agafa un tauler d'escacs i suspira un gargot.

Un gargot inert insensible i sord.

El nen dibuixa gats fins a perdre els tendons.

El nen dibuixa fins a veure néixer un frondós bigoti.

El noi dibuixa un gat que faria les delícies de Cleopatra.

Però ja fa tants anys que dibuixa que ha oblidat el miol.

L'home rememora un gat fantasma. L'avi miola.

La iaia l'enterra.